

СПРАВА «РОМАНЕНКО ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF ROMANENKO v. UKRAINE)

(Заяви № 51010/13 та № 2843/16)

Стислий виклад рішення від 18 квітня 2024 року

Заявник, який був журналістом і заступником редактора газети «Новости Краматорська», у травні 2011 року та квітні 2013 року подав до Краматорської міської ради два окремих запити на інформацію. У першому запиті він просив надати копії декларацій про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру міського голови та членів його сім'ї, зазначивши, що вони були йому потрібні для «висвітлення діяльності виконкому». В запиті було відмовлено на підставі частини шостої статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації», оскільки посада міського голови належала до третьої категорії посад у системі органів місцевого самоврядування, його декларація вважалася такою, яка не містила публічну інформацію. Заявник оскаржив цю відмову до суду, стверджуючи, що оскільки посада міського голови була виборною, його декларації були публічною інформацією. Хоча місцевий суд задовольнив вимоги заявника, Донецький апеляційний адміністративний суд та Вищий адміністративний суд України скасували постанову суду першої інстанції, а позовні вимоги заявника залишили без задоволення. Другий запит заявника стосувався надання копій декларацій міського голови та деяких інших посадових осіб міської ради. Цей запит також було залишено без задоволення, оскільки відповідно до частини шостої статті 6 Закону «Про доступ до інформації» з внесеними до неї змінами публічною була лише інформація фінансового характеру, яка містилася в деклараціях, а не сама декларація як документ. Заявник оскаржив цю відмову до національних судів, стверджуючи, що якщо документ, який був предметом запиту, разом з інформацією з необмеженим доступом містив інформацію з обмеженим доступом, інформація з необмеженим доступом мала бути надана. Вищий адміністративний суд України залишив без змін постанову апеляційного суду, який частково задовольнив вимоги заявника, постановивши надати інформацію з необмеженим доступом, яка містилася в деклараціях, однак відмовив у наданні копій декларацій заявнику. До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився за статтею 10 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на відмову органів державної влади у задоволенні двох його запитів про доступ до інформації, що становила суспільний інтерес. Розглянувши скарги заявника, Європейський суд зазначив, що залишаючи перший запит заявника без задоволення, національні суди, встановивши, що декларації посадових осіб третьої категорії не були публічними, зупинилися на цьому та не намагалися розглянути зв'язок між інтересом заявника в доступі до суспільно важливої інформації та будь-яким іншим інтересом, хоча встановлення такого балансу також було необхідним відповідно до національного законодавства. Щодо другого запиту заявника

Європейський суд визнав, що критерії законності та законної мети були дотримані у цій справі. Проте він вважає, що підхід національних судів був надто формалістичним та обмежувальним, оскільки, в принципі, мала існувати можливість задовольнити запит заявника, наприклад, шляхом надання декларацій із видаленими персональними даними з метою збереження прав відповідних осіб. Європейський суд дійшов висновку, що обмеження свободи вираження поглядів заявника не було пропорційним законній меті, яка переслідувалася, та констатував порушення статті 10 Конвенції у зв'язку з обома запитами заявника.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. Вирішує об'єднати заяви;
2. Оголошує заяви прийнятними;
3. Постановляє, що було порушено статтю 10 Конвенції;
4. Постановляє, що встановлення порушення саме собою становить достатню справедливу сатисфакцію будь-якої моральної шкоди, завданої заявнику.